

Sygn. akt II CSK 613/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku P. S.
przy uczestnictwie K. C.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt VII Ca 863/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 13 lutego 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa i budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Kwestia objęta przedstawionym zagadnieniem prawnym była już przedmiotem wielokrotnych i jednolitych wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. m.in. uchwała z dnia 25 czerwca 2008 r., III CZP 58/08, OSNC 2009, nr 7-8, poz. 99, postanowienia z dnia 5 października 2000 r., II CKN 611/99, M. Praw. 2001, nr 2, s. 93, z dnia 29 września 2004 r., II CK 538/03, nie publ., z dnia 26 listopada 2009 r., III CZP 103/09, OSNC-ZD 2010, nr 3, poz. 82, z dnia 21 stycznia 2010 r., I CSK 205/09, nie publ., z dnia 20 kwietnia 2011 r., I CSK 661/10, nie publ., z dnia 26 października 2011 r., I CSK 41/11, nie publ. i z dnia 26 września 2013 r., II CSK 650/12, nie publ. oraz wyrok z dnia 2 kwietnia 2009 r., IV CSK 566/08, nie publ.), co zresztą zostało zauważone także przez skarżącego. Stanowisko to jest również akceptowane przez przedstawicieli nauki prawa. Należy przy tym

podkreślić, że wbrew stanowisku skarżącego uwzględnienie w podziale majątku wspólnego obciążenia rzeczowego lokalu będącego przedmiotem podziału nie prowadzi do podziału długu między małżonkami, a jedynie do uwzględnienia tego długu we wzajemnych rozliczeniach między nimi.

Analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego prowadzi do wniosku, że obecnie nie występuje już występująca wcześniej rozbieżność orzecznictwa dotycząca wykładni przepisów, których naruszenie zarzucono w skardze kasacyjnej (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2013 r., II CSK 650/12). Nie zachodzi więc także przyczyna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dodać przy tym należy, że kwestia prawidłowego ustalenia wartości składnika majątkowego podlegającego podziałowi należy do sfery ustaleń faktycznych, niepodlegającej kontroli w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) chociażby w ramach dopuszczalnego zarzutu naruszenia prawa materialnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009 r., I CSK 134/09, nie publ.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).